

Ta številka ŠOLARČKA je razdeljena na tri dele. V prvem delu se bomo spomnili, kaj se je zgodilo v šolskem letu, ki se pravkar izteka. V zadnjih časih toliko govorimo o stabilizaciji in družbeni samozaščiti. Zdelo se nam je potrebno, da tudi tej tematiki posvetimo nekajliko več pozornosti.

S ŠOLARČKOM vam želimo veliko lepih trenutkov.

Mentor

ŠOLARČEK IZPOD ČRNE PRSTI JE GLASILO PIONIRSKEGA ODREDA "FRANCE BEVK" NA OSNOVNI ŠOLI "SIMON KOS" PODBRDO.

LETNIK: XVIII

ŠTEVILKA: 2

ŠOLSKO LETO: 1980/81

UREDILI ČLANI NOVINARSKEGA KROŽKA

MENTOR: BRANKO OMAN

TIPKALA: IVANKA GATEJ

MENTOR LIKOVNIH PRISPEVKOV: NEŽKA KOŠNIK

NASLOVNA STRAN: JANEZ ŠORLI, 8. RAZRED

ILUSTRACIJE: SMUČAR: TOMAŽ BEGUŠ, 6. RAZRED
FRAZEM IN POTEPUH, SMETNJAK: BRANKO KEMPERLE,
7. RAZRED
PIKAPOLONICE: TOV. NEŽKA KOŠNIK

ZIMSKE POČITNICE

Tisti petek, 9.I.1981., je bil res srečen dan: izvedeli smo, da je pred nami kar tri tedne počitnic.

Prvi teden smo se učenci iz Podbrda kar sami hodili smučat na Koble. V drugem tednu pa smo imeli na Soriški planini smučarski tečaj. Poleg tečajnikov smo na Soriško planino hodili s šolskim avtobusom tudi smučarji - "turisti". Prav med temi je bilo tudi nekaj takih s "smolo", ena zlomljena roka in ena zlomljena ključnica.

Tečajniki so preizkušali svoje znanje na zaključnem tekmovanju. Zlasti začetniki so dobro peljali. Žal z rezultati ne moremo postreči, kajti močan veter nam je odnesel list, na katerem so bili napisani. Lovili smo ga, a vse zaman.

Smučarji smo se spet zbrali v petek, 30.I.1981. Udeležili smo se občinskega tekmovanja na Livku. Sodelovali so tudi učenci iz Tolmina, Kobarida, Mosta na Soči in Bovca. Podbrčani smo se vedra v manjšini, saj je naša šola najmanjša v občini, vendar je Martina Smolnikar pri starejših pionirkah osvojila prvo mesto, Jure Ortar pa pri cicibanih drugo. Kar devet učencev je prejelo medalje ali diplome. Ponosni smo se z njimi fotografirali pred šolskim avtobusom.

Počitnic je konec. V šolo smo se vrnili z najlepšimi spomini.

Tatjana Trpin
6. razred

PEL NAM JE ANDREJ ŠIFRER

V ponedeljek smo izvedeli dokaj nenavadno novico. Povedali so, da bo prišel k nam Andrej Šifref. Vsi smo se razveselili, kajti na šoli ne nastopi veliko dobrih pevcev. Prišel je prav po gorjenjsko. Namesto da bi šel čez Petrovo brdo, je šel naokrog čez Kladje.

Foje pa res lepo, ta Andrej. Mogoče njegove pesmi pritegnejo ljudi prav zato, ker so tako nenavadne. V njih je veliko humorja, so pa tudi poučne in v njih je veliko resnice! Taka je pesem o cigaretah. Še otroci, pravi, si s cigaretami krepijo pljučka. Le on, revež, ne kadi, zato ga je sram pred dekleti, ki kadijo. Všeč mi je tudi priljubljena pesmica o Martinovem lulčku, ki ga opisuje na šaljiv način. Ta pesem je razburila veliko ljudi, nas pa je navdušila.

No, tudi kuharice so prišle na svoj račun, zapel jim je pesem Vse manj je dobrih gostiln. Z njo hoče povedati, da ni več veliko takih gostiln, v katerih bi našel prave prijatelje, s katerimi bi se lahko po domače pogovoril.

Seveda je zapel še veliko drugih priljubljenih pesmi, kot so Debeluhi, pa o svojem očetu.

Upam, da nas bo res obiskal, ko bo telovadnica "fertik", kot je rekel. Taki obiski so mi zelo všeč in, če bi imel možnost, bi povabil še Tomaža Domicelja, Neco Falk, Janka Ropreta in še veliko drugih pevcev in tudi kakšno večjo skupino izvajalcev zabavne glasbe.

Silvo Drole

7. razred

VSE MANJ JE DOBRIH GO-STILN, . . .

INTERVJU Z DARETOM ULAGO

Se spominjate Danijela iz filma Cvetje v jeseni? Oglasil se je pri nas in nam zaigral monodramo Nekoč in danes. Po drami se je razvil tale razgovor.

Kdaj ste se odločili, da postanete igralec?

To je težko reči. Najbrž se je ta moja odločitev oblikovala že v osnovni šoli, kjer sem sodeloval v dramskem krožku in na vseh proslavah. Po gimnaziji sem se vpisal na igralsko akademijo. Zaradi svoje plahosti izpitov prvič nisem naredil. Nekaj me je gnalo in sem po dveh letih sprejemne izpite ponovno delal in uspel. Igram že dvajset let!

Kako ste se počutili po prvi odigrani vlogi?

Po končanem študiju sem bil zelo samozavesten in ošaben. Sam sebe sem zelo visoko cenil. Ne vem, ali se to dogaja vsem, ko končuje šolanje, ali pa je bilo le z mano tako. Po moji prvi pomembnejši vlogi, to je Shakespearov Otelo, pa sem padel z oblakov na trdna tla. Spoznal sem, da se kot igralec težko uveljaviš in da je za to potrebno veliko truda.

Kako jemljete uspehe in neuspehe? Kaj najraje igrate?

Igre, ki so mi najljubše, delim v dve vrsti: z dobro in slabo kritiko. Igro, v katero sem vložil veliko dela, pa čeprav je ocenjena slabše, mi je lahko bolj všeč, kot tista, ki je po mnenju kritikov dobra. Najraje igram resne vloge iz del Dostojevskega in Shakespeara.

Se vam je kdaj zgodilo, da igre niste pripeljali do konca?

Da, vendar je bil to hec. Igral sem vlogo in naenkrat nisem znal več teksta. Pogledal sem k šepetalki, da bi mi pomagala. Toda ona nič. Stopil sem naprej. Še vedno nič. Ko sem bil že čisto blizu nje, mi je rekla: "O ježešna, kaj bo pa zdaj?"

Katero delo, v katerem nastopate, je bilo največkrat prikazanc? Monodrama Nekoč in danes. Napisal jo je Partljič. Prosil sem ga, da mi napiše novo.

Koliko časa ste se učili tekst za monodramo?

Tekst sem se učil v dveh etapah. Ko mi je Partljič dal tekst, je rekel, da mi ni všeč. Tudi jaz sem bil tega mnenja. Potem sem pustil ležati tekst teden dni. Nato sem se za dva meseca zaprl v stanovanje in se vsak dan učil po šest ur. Kot vidite, je uspelo!

Veseli smo bili obiska. Želimo si, da bi nas še obiskal in navdušil s svojim igranjem.

Novinarski krožek

POROČILO O SREČANJU Z BRANKO JURCA

V petek, dne 6.3.1981, nas je v Podbrdu obiskala mladinska pisateljica Branka Jurca.

Pred njenim obiskom smo pridno prebirali njena dela, da bi čim več zvedeli o njenem življenju in delu. Rodila se je v Koprivi na Krasu. Po domače se je reklo pri hiši pri Tišlarju, saj je bil njen praded "tišlar". Sedaj živi v Ljubljani. Poročena je z Ivanom Potrčem. Rada piše za otroke in mladino. Za najmlajše je znana zgodbica Čuj in Katka. Sama pravi, da so imeli pri hiši kužka, ki mu je bilo ime Lumpi. V knjigi se ji ni zdelo primerno, da bi ga klicali Lumpi, pa mu je dala ime Čuj, ker dobro sliši in se daleč sliši, če ga pokličeš. Med mladinskimi knjigami je najbolj znana Ko zorijo jagode. Glavni junakinji Jagodi je dala priimek Kopriva, ker je to ime njene rojstne vasi. Knjigo Pod bičem je napisala v taborišču v Ravensbrücku, ki se dviga visoko nad Berlinom. Na ta kraj jo veže veliko neprijetnih spominov. V knjigi Rodiš se samo enkrat je opisala njeno dvojno rojstvo in otroštvo. Veliko je povedala o svojem bratu Cirilu, ki je bil dve leti starejši od nje in ji je vedno nagajal. Rada je prepevala in nekoč je mislila, da bo postala operna pevka. Brat pa ji je pravil, da bo le zoprna pevka. O sebi pravi, da je jutranji ptič in da vedno vstane kmalu za petelinom. Kadar piše, ima rada mir. Ko ustvarja, piše s svinčnikom, ker jo hrup pisalnega stroja pri tem moti. Spominja se, kako je bila vesela, ko so objavili njeno prvo novelo. Mislila je že, da bo šla v tisti požrešni uredniški koš, vendar jo je urednik pohvalil in novelo objavil. Veliko pozornost je vzbudila tudi knjiga Pod bičem, ki je izšla leta 1945, to se pravi, kmalu po vojni.

Zelo smo bili veseli njenega obiska, ker našo šolo le poredko obišče kak znan pisatelj ali pisateljica. To naše veselje smo ji izrazili s ploskanjem in s košarico prvega spomladanskega cvetja. Kdor je imel s sabo kakšno njeno knjigo, se mu je vanjo tudi podpisala.

Anita Močnik

8. razred

OB OBLETNICI TITOVE SMRTI

4. maja zjutraj sem vstala. Šla sem na balkon in opazila zastavo, spuščeno na pol drôga. Pred letom dni je umrl naš veliki borec - Tito. Spomnila sem se tistih žalostnih dni, ko smo se poslavljali od njega. Je res že leto dni! Odpravila sem se v šolo. Pred pričetkom pouka smo z enominutnim molkom počastili spomin na našega dragega Tita. Prvo uro smo posvetili Titu, njegovim idejam, delu, življenju... Prebrali smo nekaj odlomkov iz naših dnevnikov, ki smo jih pisali lani. Letos sem dodala, kako smo s spominsko uro pokazali, da je Tito še vedno v naših srcih. Ko sem prišla domov, sem odprla televizijo. Program je bil posvečen Titu. Obsedela sem pred ekranom. Pet minut čez tri se je oglasila sirena. Ob tej uri je umrl tovariš Tito. Zvečer sem gledala, kako so na Dedinjah položili vence Titovi najožji sodelavci in sorodniki.

Čeprav Tita ni več med nami, živi v naših srcih. Sklenili smo, da bomo hodili po njegovih poteh. Tudi štafeta mladosti potuje po naši domovini, čeprav dragega Tita ni več. Njegovo delo in želje bodo ostale med nami. Vsi naši ljudje bodo hodili po njegovih poteh, zakaž Tito je bil človek, ki ga ne bomo pozabili. Veliko je naredil za Jugoslavijo, za svet, za neuvrščene... Tito je zapisan v zgodovino z zlatimi črkami.

TITO! NADALJEVALI BOMO TWOJE DELO!

Tatjana Trpin
6. razred

ŠŠD ŠŠD ŠŠD ŠŠD ŠŠD ŠŠD ŠŠD ŠŠD ŠŠD ŠŠD

V letošnjem šolskem letu je bilo veliko tekmovanj. V nani-
znom tenisu je bilo tekmovanje, kjer smo igrali pionirji
in mladinci iz Tolminja, Mosta na Soči, Kobarida, Bovca in
Podbrda. Zmagali so naši pionirji. Drugič je bilo tekmova-
nje pri nas v Podbrdu. To je bilo tekmovanje posameznikov.

PIONIRKE:

1. Mavrer Magda
2. Stendler Prigita
3. Trpin Tatjana

PIONIRJI:

1. Dakskobler Livjo
2. Rutar Jože
3. Petkovič Denis

Potem je bilo še tekmovanje mladincev v Tolminu.

Tatjana Trpin
6. razred

Tudi v letošnjem letu sta bila Šahovski in strelnski krožek zelo uspešna. Člani obeh krožkov smo sodelovali na več občinskih in pokrajinskih tekmovanjih. V šahu smo tekmovali ob dnevu žena, ob dnevu JNA in za pokal maršala Tita. Sodelovali smo tudi na občinskem in primorskem prvenstvu za posameznike. Tudi člani strelnskega krožka so bili aktivni, čeprav se niso udeležili toliko tekmovanj. Sodelovali so na občinskem strelnskem tekmovanju, kjer so zasedli dve tretji mestni. Za vzpodbudo pri nadaljnem delu nam je lahko tudi osvojeno deveto mesto na tekmovanju za najboljši slovenski pionirske Šahovski krožek.

Anica Kenda
8. razred

Na Mostu na Soči je bil turnir v malem nogometu. Mi smo najprej igrali z osnovno šolo Tolmin in rezultat je bil 2 : 2. Takoj zatem smo igrali z osnovno šolo Most na Soči in tudi takrat je bil rezultat izenačen 0 : 0. Osnovna šola Most na Soči je gladko premagala osnovno šolo Tolmin in to kar s 6 : 1. Ta turnir se je nadaljeval v Tolminu. Tam smo premagali osnovno šolo Bovec z 2 : 0.

Trojer Branko
5. razred

STABILIZACIJA - KAJ JE TO?

Zadnje čase tolikokrat slišimo to besedo. Slišimo jo na radiju, televiziji, trgovini, ulici, doma... Pogovarjajo se o stabilizacijskih merah, ukrepih, naporih in prizadevanjih. Vsi se moramo truditi, da bi čim manj porabili in več izdelali. Vsi vemo, da smo lahko popolnoma svobodni le, če bomo gospodarsko in politično samostojni, torej neodvisni. To pa pomeni, da bomo morali bolj poprijeti, varčevati na vsakem koraku, skrbeti, da bomo delali vsi z vso paro, dobro premisliti, česa se bomo lotili in časa ne in da bomo odpravljali razne napake in druge dejavnike, ki nasprotujejo težnjam, da bi se postavili na lastne noge.

Vsi se moramo stabilizacijsko obnašati. Marsikdaj smo prisiljeni. Oh nedeljah gremo peš na izlet, ker je bencin predrag. Ko se vrnemo domov, vemo, da smo se stabilizacijsko obnašali. Tudi sladkarij pojemo manj, saj so presneto drage. Žepnino pa pridno nalagamo v pionirske hranilnice.

Stabilizacija ne mara lenih. Nas, mlade, čaka veliko učenja; to moramo sami opraviti. In tako bomo pridobili znanje in delovne navade, da bomo lahko premagali stabilizacijo.

VESELO NA DELO!!!

Stabilizacija je brez večerje leči.

- ... kupovati poceni stvari.
- ... nabirati regrat in ne kupovati drage solate.
- ... da nimaš vsak dan nove obleke.
- ... da ne kupiš vsak dan čokolade.
- ... da poješ čim manj mesa.
- ... da imamo pri malici polovične prtičke.
- ... da se ne umivaš.
- ... nezabeljena solata.
- ... kolo.
- ... biti brez kave.
- ... da ne pišemo kontrolk, ker se porabi preveč papirja.
- ... varčevanje z ukori in opomini.
- ... nič se učiti (škoda možganov).

Člani novinarskega krožka

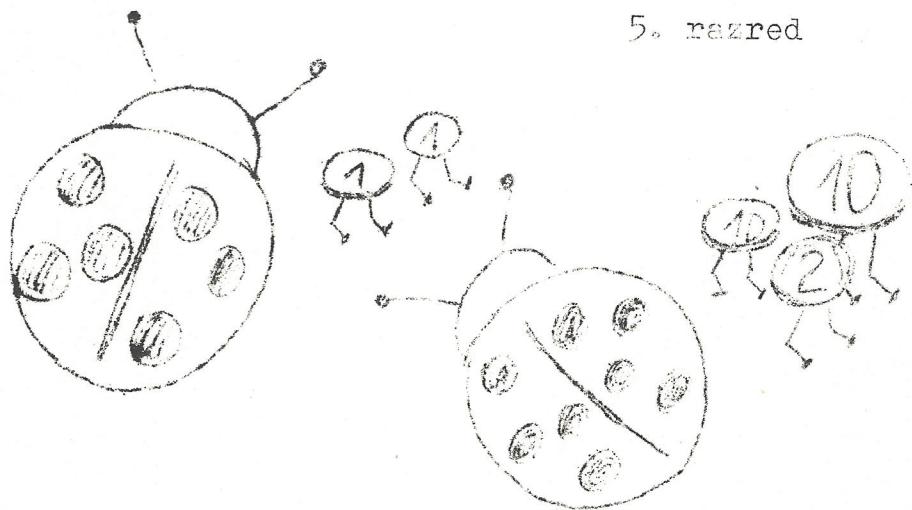
PIKAPOLONICA

Pikapolonica rdeča
polno črnih pik ima,
a na sredi luknjico
za kovanca dva.

Pikapolonica se iz dneva v dan redi
in vsak dan nove grame pridobi.
Ko je poln njen želodček,
v banko odhitim
in vso pot veselo se smejim.

V banki bankovce preštejejo
in hitro jih zapišejo.
S prazno pikapolonico nazaj hitim
in spet prazen želodček ji redim,

Andrejka Štucin
5. razred

VARČEVANJE

Pridno prihranjam vsak dan na teden,
za svetle denarce hraničnik imam.

Hraničnik se polni, vse težji postaja,
jaz pa s trudom skrbim, da se prihranek ne staja.

Hraničnik je poln denarcev, z njim v banko hitim,
da vidim bleščečih kovancev, jih na banko vložim!

Vsak dinar v hraničnik, pa manj sladkarij,
zato pa, prijatelji, varčujte še vi!

Boris Mavrar
5. razred

NAŠA HRANILNICA

Ponedeljek. Hranilnica dela ob ponedeljkih po peti šolski uri.
Zazvoni. Konec pete ure.

Varčevalci se pripodijo do banke, ki jo vodimo učenci višjih razredov. Vsi nestrpno čakajo, da bodo oddali denar in da jim vpišemo znesek. Najbolj pridni so učenci prvega in drugega razreda. Vsi varčevalci dobijo vsak mesec praktično nagrado. Za nas, ki delamo v banki, pa Ljubljanska banka vsako leto organizira izlet. Zelo rada opravljam to delo, ker nas navaja k varčevanju in delavnosti.

Tudi učence, ki še niso varčevalci, skušamo nagovoriti, da bi pametneje obračali denar.

Vesela sem, da naša hranilnica uspešno dela in da učenci pridno varčujejo.

Vlasta Čufer
5. razred

PIKAPOLONICA

Ko sem bila še majhna, sem šla z mamo na njivo. Mama je kopala krompir, jaz pa sem se igrala. Na roko mi je priletela drobna žuželka. Bila je rdeča z drobnimi črnimi pikami. Hodila mi je po roki, jaz pa sem jo opazovala in zelo lepa se mi je zdela. Pokazala sem jijo mami. Rekla mi je: "To je pikapolonica. Pri naša srečo." Dala sem jo v pest, da mi ne bi ušla. Ko pa sem jo odprla, je zletela in je nisem več mogla dobiti. Bila sem žalostna.

Sedaj imam doma večjo pikapolonico. Vanjo denem vsak dinar, ki ga dobim. Prinaša mi srečo.

Anita Trojer
5. razred

Je dinar okrogel,
se rad kotali,
pa vendar do banke
le kdaj pridrsi.

Povsod se zdaj špara,
tudi jaz to želim,
da v banki nahranim
denar za stvari,

ki v šoli jih rabim,
pa tudi doma,
saj rastem kot goba
po plohi dežja.

V banki za prihranek
obresti dobim,
le-te porabila
za žvečilni bi trim.

Tinka Lapanja
5. razred

V SMETNJAKU

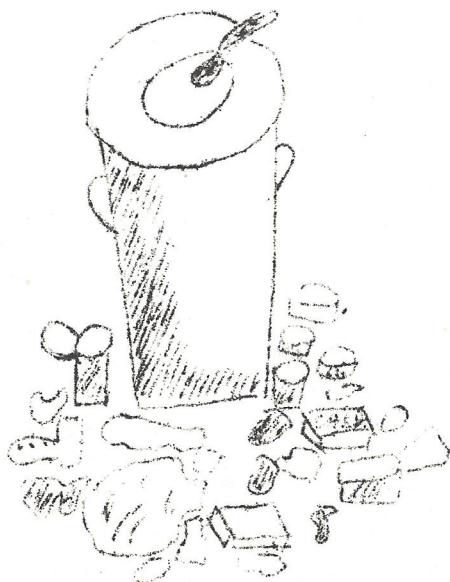
Debeli Mire je vrgel v smetnjak obgrizeno hruško, suhi Janezek pa jabolko. Ker sta skupaj padla v smetnjak, sta postala prijatelja. Zmenila sta se, da zbežita iz smetnjaka.

Naredila sta načrt. Jabolko je dejalo: "Stopiva na bananin olupek, nato na škatlo in sva zunaj." Hruška je prikimala. Toda, ko je jabolko stopilo na bananin olupek, je olupek zavpil in jo začel zmerjati: "Kaj hodiš po meni, jaz nisem lestev!" Izmisliti sta si morala nov načrt. Hruška je predlagala: "Če se povzpnega na gnilo pomarančo, lahko stopiva na pokvarjeno pašteto, nato na škatlo in sva zunaj!" Ko pa sta stopila na gnilo pomarančo, se je ta zakotalila in spet sta bila na tleh. Na pomoč jima je prišla stara debela podgana. Hruška in jabolko sta se ji lepo zahvalila, ker jima je pomagala vstati. Nato sta jo povprašala, kako bi prišla iz smetnjaka. Podgana jima je pojasnila, da odtod ni izhoda.

Podgana se je dobro najedla in še za celo vrsto njenih mladičev je ostalo. Jezimo se nanje, pa sami jim omogočamo, da dobro živijo.

Kaj pa varčevanje?

Aleš Bizlj
5. razred

DRUŽEBNA SAMOZAŠČITA

Nekdo je okradel trgovino. Kaj bomo storili? Bomo tekli tukaj za tatom? Ne! To je stvar drugih organov. Naša dolžnost je, da si ga dobro zapomnimo, da ga bomo znali opisati, ko ga bomo prijavili. To je družbena samozaščita! Kaj vse spada sem? Vedeti moramo, kako se zaščitimo pred raznimi nevarnostmi, vsak mora paziti na svojo lastnino najprej sam, kaj bomo storili v primeru poplave, potresa, nesreče, kaj storiti, da bi preprečili požar, nesrečo, tatvino, vlom... ne smemo biti prepričeni sovražnikovi lažni propagandi, obsojati moramo nizkotno vlogo izdajalcev, pripravljeni moramo biti na morebitni sovražnikov napad, sami odločamo o usodi družbe in sebe. To je dolžnost in pravica vseh nas. Kje pa lahko pridobimo te spretnosti in navade? Že v osnovni šoli se vključujemo v razne dejavnosti, kjer se naučimo, kako obvladamo razne situacije, ki nas presenetijo. Na našem deluje strelnski krožek, urimo se v nudenju prve pomoči, pionirji miličniki skrbijo za varnost naših učencev, veliko učencov je gasilcev, organiziramo razne očiščevalne akcije, dekleta pomagajo starejšim v Domu počitka... Mi lahko storimo več, ker smo še mladi. Takšni moramo biti, če hočemo živeti v slogi, skupno delati, si pomagati in se združiti proti vsakomur, ki bi nas napadel. Družbena samozaščita je torej nekaj, s čimer preprečimo, da do škode ali kaznivih dejanj ne bi prišlo.

Novinarski krožek

RAZSTAVA DRUŽBENE SAMOZAŠČITE

Pred nedavnim je bila v Novi Gorici razstava družbene samozaščite. Razstavo smo si ogledali in bila je zelo zanimiva.

Razstavljeni je bilo razno orožje. Vodič nam je prikazoval o delovanju ilegalnih enot, o ustaših in fašističnih zločinih, ki so jih storili v Jugoslaviji. Prikazoval nam je tudi o agentih, ki so prihajali v Jugoslavijo takoj po vojni. Uporabljali so fotoaparate, ki so bili vgrajeni v uro. Videli smo razne naprave, ki odkrivajo kovinske predmete v torbi, paketu ali kje drugje, kako odkrivajo pisavo z nevidnim črnim, kako vlomilci vlomijo v stanovanje, ... Pokazali so, kako se v torbo namesti mina, ki eksplodira, če potegneš zadrgo.

Razstava je bila zelo zanimiva, vendar smo imeli premalo časa, da bi si vse natančno ogledali.

Branko Trojer

5. razred

PIONIRJI MILIČNIKI

Skoraj na vsaki šoli imajo pionirje miličnike. In tako tudi na naši. Njihova dolžnost je, da varujejo vozače, da pa pridejo pod avto. Ampak še te edine dolžnosti ne opravljajo. No, ne smem tako reči, nekateri so bolj vestni. Da ne bi zvalili vse krivde na pionirje miličnike, naj povem še to. Tudi mi jih preveč ne poslušamo. Napisala vam bom primer, ki se mi je večkrat pripetil.

Doma dajo žepnino. Ni pa takoj drugi dan v trgovino po sladkarji. Tako se godi tudi meni. Nekega dne pridem iz šole in vprašam miličnika, če grem lahko v trgovino. "Ja, lahko greš, samo, če mi prineseš kaj "finga" ali pa en "čingum"!" Jaz sem kar šla in nič rekla. V trgovini sem kupila bonbone. Ko pridem nazaj, me je vprašal, kaj sem mu prinesla. "Ali se ti je zbledlo? Ne mislim ti nič dati. Ne boš pobiral napitnine." Nikoli več ni rekel, naj mu kaj prinesem.

Jej, jej, in kako bo Šele, ko bom jaz pionir miličnik.

Detektivka "Rakentlak"

ČISTILI SMO

Nekega dne smo se zbrali vsi otroci našega bloka. Nihče ni vedel, kaj bi delali. Pa se je domislil prijatelj, da bi bilo dobro, če bi spet enkrat očistili dvorišče, klet in strugo reke Bače od tovarne do Mohorca. Odpravili smo se. Vzeli smo ločate, grablje in samokolnico. Okoli desetih smo začeli z delom. Najprej smo očistili dvorišče in klet. Dvorišče smo pometli, pograbili travo in pospravili opeko. Klet smo pometli, pospravili časopise na kup in vrgli odpadke v smetnjake. Po kosilu smo šli čistit strugo. Dobili smo še eno samokolnico, takoj smo se lotili dela. Začeli smo pri tovarni. Pobrali smo vse vrečke in papirje, ki so ležali ob bregu reke Bače. Pobrali smo še steklenice in nekaj drugih odpadkov in jih odnesli na smetišče. Veseli smo se vrnili domov, ker smo vedeli, da smo naredili koristno delo.

Takih akcij bi moralo biti več, saj je okolje, v katerem živimo, vedno bolj onesnaženo.

Tatjana Trpin
6. razred

PREPREČILA SEM POŽAR

Moja mlajša sestra se je nekega dne igrala z vžigalivami. Pobrisala jo je na skedenj, ki je bil poln sena. Tam je nagnabila kupček sena in zakurila. Hotela se je pogreti, saj je bilo tisti dan zelo hladno. Potem priteče s skedenja in reče: "Jaz sem se že pogrela, pojdi se še ti!" Gnala me je radovednost in sem šla za njo. Takoj sem zavohala, da nekje gori. Na skedenju se je ogenj širil. Hitro vzamem vile in vržen gorče seno s skedenja. Pohitela sem po vedro vode in jo polila po senu. Komaj sem zaustavila ogenj in tako preprečila, da nam ni zgorel skedenj.

Marjetka Koder
6. razred

POMAGAL/A/ SEM

Nekega dne sem se vozil s kolesom in zapravljal čas. Naenkrat me pokliče stara ženica. Prosi me, če ji s kolesom prepeljem do doma prazne zaboje, da jih bo nasekala in uporabila za kurjavo. Videl sem, da ima veliko zabojev in zato sem ji rade volje pomagal. Na kolo sem naložil dva zaboja in ju peljal pred njeno revno hišo. Tako sem vozil, dokler nisem prepeljal vseh zabojev. ~~Nekakšnem~~ Ženica je bila ves čas v strahu, da bi padel. Pred hišo sem jo počakal. Kmalu je prišla in pomagal sem zaboje spraviti pod streho. Po končanem delu je ženica odšla v hišo in začela iskati po denarnici. Izvlekla je nekaj drobiža in mi ga ponudila. Denarja nisem hotel sprejeti. Rekel sem ji, da me lahko kadarkoli pokliče in ji bom rad pomagal. Ženica se je nasmejala in me pohvalila.

Miran Groselj
6. razred

Bilo je lepo popoldne. Sonce je privabilo vse otroke na cesto. Lovili smo se okrog avtomobilov, ki so parkirani pred Baškim hramom. Igre je bilo kmalu konec, ker nam je bilo prevroče. S prijateljico Andrejko sva začeli opazovati ljudi, ki so hodili mimo. Nekateri so šli v trgovino, druge je mučila žeja, ali pa želja po družbi ih so šli v Baški hram. Tudi starec, ki je težko hodil, je imel eno od teh želja. Hotel je v hram. Že prva stopnica je bila zanj previsoka. Padel je po tleh. Stekli sva k njemu, ga prijeli za roko in ga dvignili. Komaj sva zmogli. Pobrali sva mu tudi palico. Nič ni bilo hudega in lahko je nadaljeval pot. Še prej se je lepo zahvalil.

Tinka Lapanja
5. razred

Nekega dne sem se odločila, da bom šla pomagat stari mami. Treba je bilo pospraviti hišo. Najprej sem obrisala prah, potem sem pometla in nato pomila posodo. Vzelo mi je kar precej časa. Mama me je prosila, če bi ji očistila še okna, ker sama to zelo težko dela. Meni je delo šlo hitro od rok. Stara mama je bila zelo vesela in me je povabila, naj še pridem. Tudi nagraditi me ni pozabila.

Nadja Šorli
6. razred

Neko popoldne sem se vozil s kolesom. Opazil sem staro ženico, ki je počivala ob poti. Ob sebi je imela težko torbo. Približal sem se ji. Povedala je, da si je v trgovini nakupilala same potrebne stvari. Upala je, da bo prišel kdo z avtom in jo peljal. Toda imela je smolo. Nikogar ni bilo. Vprašal sem jo, če ji lahko pomagam. Z veseljem se je znebila težke torbe. Privezal sem jo na kolo in se odpeljal proti njenem domu. Minilo je precej časa, preden je žena prisopihala za meno. Bila mi je zelo hvaležna, saj ni imela nikogar, ki bi ji lahko pomagal. Moj potep s kolesom se je kar malo predolgo zavlekkel. Ko sem doma povedal, kakšno dobro delo sem storil, so pozabili na pozno uro in nisem bil kazovan. Pohvalili so me.

Edvard Koder
5. razred